

“வேளை வருகிறது”

[யோவான் 16]

“இவைகளை நான் உவமைகளாய் உங்களுடனே பேசுகிறேன்; காலம் வரும், அப்பொழுது நான் உவமைகளாய் உங்களுடனே பேசாமல், பிதாவைக்குறித்து வெளிப்படையாக உங்களுக்கு அறிவிப்பேன். அந்த நாளில் நீங்கள் என் நாமத்தினாலே வேண்டிக்கொள்வீர்கள். உங்களுக்காகப் பிதாவை நான் கேட்டுக்கொள்வேனென்று உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. நீங்கள் என்னைச் சிநேகித்து, நான் தேவனிடத்திலிருந்து புறப்பட்டுவந்தேனென்று விசுவாசிக்கிறபடியினால் பிதா தாமே உங்களைச் சிநேகிக்கிறார். நான் பிதாவினிடத்திலிருந்து புறப்பட்டு உலகத்திலே வந்தேன்; மறுபடியும் உலகத்தைவிட்டுப் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறேன்” (வசனங்கள் 25-28).

இயேசு தமது ஊழியத்தின் தனிச்சிறப்பான காலகட்டத்தைக் குறிப்பிடுவதற்கு, பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், “வேளை” என்ற குறிப்புச்சொல்லை உருவகமாகப் பயன்படுத்தினார். அவர் தமது தெய்வீகத்தின் வெளிப்பாட்டுக் காலத்தைச் சுற்றிச் சூழ்வதற்கு அதைப் பயன்படுத்தினார். கானா என்ற ஊரில் நடந்த திருமணத்தில் அவர் தமது தாயிடம், “ஸ்திரீயே, எனக்கும் உனக்கும் என்ன, என் வேளை இன்னும் வரவில்லை” என்று கூறினார் (யோவான் 2:4; என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது). பிதாவை எங்கும் தொழுதுகொள்ளும் காலம் உடனடியாக வர இருந்ததைப் பற்றிச் சுட்டிக்காண்பிக்க அவர் இதே சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தினார். அவர், “உண்மையாய்த் தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் பிதாவை ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுதுகொள்ளுங்காலம் வரும், அது இப்பொழுது வந்திருக்கிறது; தம்மைத் தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாயிருக்கும்படி பிதாவானவர் விரும்புகிறார்” என்று கூறினார் (யோவான் 4:23; என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது). அவர் தாம் சிலுவையில் அறையப்படுதல் தொடர்பாகவும் இதைப் பயன்படுத்தினார் என்று நாம் காணுகிறோம். லாசரூவின் கல்லறை அருகில் அவர், “இப்பொழுது என் ஆத்துமா கலங்குகிறது, நான் என்ன சொல்லுவேன். பிதாவே, இந்த வேளையினின்று என்னை இரட்சியும் என்று சொல்வேனோ; ஆகிலும், இதற்காகவே இந்த வேளைக்குள் வந்தேன்” என்று கூறினார் (யோவான் 12:27; என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது).

அந்த வியாழக்கிழமை பின்னிரவு வேளையில், கைதுசெய்யும் கும்பல் நெருங்கி வருகையில் இயேசு, தமது அப்போஸ்தலர்களின் நிலைபற்றி முன்கண்ணோக்கி அவர்களிடத்தில் ஆச்சரியமான வேளை நெருங்கி வருவது பற்றிக் கூறினார். சிலுவையில் அறையப்பட்டிருத்தலைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருந்த துக்கம் மற்றும் குழப்பம் ஆகியவற்றிற்குப் பின்பு, ஒரு சிறப்பான வேளை - ஒரு மகிமையான வேளை - வந்து சேர்வதாக இருந்தது. உறுதியளிக்கும் அர்த்தம் நிறைந்த

தொனியில் இயேசு “காலம் வரும்” என்றார் (16:25). அவரது முன்னுரைத்தல், தோன்றி உடனே மறைந்துபோகும் ஒரு சிறிய தருணத்தைப் பற்றிய குறிப்பாக இருக்கவில்லை. அது காலத்தின் மேலான கட்டம் ஒன்றை, நிறைவேற்றம் மற்றும் முழுமையின் காலம் ஒன்றை, கிறிஸ்தவ யுகத்தின் உதித்தலைத் தழுவிவிருந்தது. அப்படிப்பட்ட உறுதிப்பாடு அப்போஸ்தலர்களுக்குப் புத்துணர்வும் ஆறுதலும் தரும் செய்தியாக இருந்தது. இது அவர் தமது பிரிவிற்குத் தமது அப்போஸ்தலர்களை ஆயத்தப்படுத்தும்போது அவர்களுடன் கொண்டிருந்த உரையாடல்களில் கடைசியாக விரித்துரைக்கப்பட்ட வாக்குத்தத்தமாக இருந்தது.

அவர் எந்த வேளையைச் சுட்டிக்காண்பித்தார் என்று நாம் ஆழமாகச் சிந்திப்போமாக. அப்போஸ்தலர்கள் செய்ய வேண்டி இருந்ததைப் போன்றே நாமும் இந்த வேளையின் முழுமைத்துவம் பற்றிய பொருளைத் தழுவ முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

புரிந்துகொள்ளுதலின் வேளை

முதலாவதாக இது தெளிவான புரிந்துகொள்ளுதலின் வேளையாக இருந்தது. அவர்களிடத்தில் இயேசு, “இவைகளை நான் உவமைகளாய் உங்களுடனே பேசுகிறேன்; ... பிதாவைக்குறித்து வெளிப்படையாக உங்களுக்கு அறிவிப்பேன்” என்று கூறினார் (16:25).

இயேசு தமக்கு நடக்க இருந்த எல்லாவற்றையும் குறித்துப் பிதாவின் சித்தத்தைப் படிப்படியாக விரித்துரைத்துக்கொண்டிருந்தார். இருப்பினும், அப்போஸ்தலர்களும் மக்களும், தேவனுடைய திட்டத்தைப் புரிந்துகொள்ளுதலின் முழுமைக்குள் பிரவேசிப்பதற்கான புதிய ஏற்பாட்டு யுகத்திற்கான வேளை விரைவாக நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இதற்கு முன்பு கர்த்தர் உருவக மொழியில் பேசியிருந்தார்; அவர் திராட்சச் செடி என்ற ஒப்புமையையும் (15:1-8) பிரசவிக்கும் பெண் பற்றிய விளக்கத்தையும் (16:20-22) பயன்படுத்தி இருந்தார். அவரது உரையைக் கேட்டவர்களுக்கு, மேலும் ஒளியூட்டப்பெறுதல் கிடைக்கும் வரையிலும், அவர்களின் சிந்தைகளில் அவர்கள் சத்தியத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருக்க இந்த உருவகங்கள் போதுமானவையாக இருந்தன. அவரது ஊழியத்தில், உவமைகள், இருபொருள் உவமைகள் மற்றும் உருவகங்கள் ஆகியவை ஈடுபடுத்தப் பட்டிருந்தன. இருப்பினும் இவ்வகையான மொழிநடைகள் அவசியமற்றதாகும் காலம்/வேளை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பரிசுத்த ஆவியானவரால் பலப்படுத்தப்பட்ட அப்போஸ்தலர்கள், தேவனுடைய திட்டம் பற்றிய முழுமையான அறிவை அடைய வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் பிரசங்கிக்கையிலும் எழுதுகையிலும், தேவன் அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்திய அறிவு, விசுவாசிக்க விரும்பும் யாவருடனும் பகிரந்து கொள்ள வேண்டியதாக இருந்தது. முழுமையான புரிந்துகொள்ளுதலின் நாள் ஒன்று உதித்துக் கொண்டிருந்தது, அது கிறிஸ்தவ யுகத்தைப் படைத்தது. விசுவாசிகள் சத்தியத்தை அறிவார்கள், அவர்களை இதற்கு முன்பு உடமையாக்கிக் கொண்டிருந்த அறியாமை, குழப்பம் மற்றும் தவறான புரிந்துகொள்ளுதல் ஆகியவற்றில் இருந்து அந்த சத்தியம் அவர்களை விடுதலையாக்கும்.

வழி ஏற்படுத்தலின் வேளை

இரண்டாவதாக, பிதாவினிடத்தில் சென்று சேர்வதற்கான நேரடியான வழி சாத்தியமானவதற்கான வேளை வந்துகொண்டிருந்தது. இயேசு பின்வருமாறு கூறினார்:

அந்த நாளில் நீங்கள் என் நாமத்தினாலே வேண்டிக்கொள்வீர்கள். உங்களுக்காகப் பிதாவை நான் கேட்டுக்கொள்வேனென்று உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. நீங்கள் என்னைச் சிநேகித்து, நான் தேவனிடத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்தேனென்று விசுவாசிக்கிறபடியினால் பிதா தாமே உங்களைச் சிநேகிக்கிறார் (16:26, 27).

பதினொருவருடன்கூட முன்னதாக நடைபெற்ற தமது உரையாடலில் அவர் (இயேசு), பிதாவினிடத்தில் அவர்கள் தமது நாமத்தினாலே கேட்க முடியும் என்றும் அவர்களின் வேண்டுகோளை பிதாவானவர் நிறைவேற்றுவார் என்றும் வாக்குறுதி அளித்திருந்தார் (16:23, 24). இருப்பினும் இப்போது, அவர் பிதாவினிடத்தில் தமது ஐக்கியம் மற்றும் ஒருமைப்பாடு ஆகியவற்றைச் சுட்டிக் காண்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் குமாரனுடன் பேசியிருந்தது போன்றே பிதாவினிடத்தில் ஜெபிக்க வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். உலகம் உண்டாவதற்கு முன்பே இயேசு பிதாவினிடத்தில் இருந்தார்; இப்போது அவர் பிதாவினிடம் உள்ள தமது இடத்திற்குத் திரும்பிச் சென்று கொண்டு இருந்தார். இயேசு தமது பிதாவினிடத்தில் இருந்து வந்திருந்தார் என்று அப்போஸ்தலர்கள் விசுவாசித்த காரணத்தினால், இந்த உறவில் இயேசுவும் அவரது பிதாவும் ஒன்றாகச் செயல்படுவார்கள் மற்றும், ஒன்றுபோன்றே பதில் செயல் செய்வார்கள்.

அப்போஸ்தலர்களும் எல்லா விசுவாசிகளும் பிதாவினிடத்திற்கும் குமாரனிடத்திற்கும் சென்று சேரும் முழுமையான வழியைக் கொண்டிருப்பார்கள். ஏசாயா 57:19ல் இருந்து மேற்கொள் காண்பித்து பவுல் பின்வருமாறு எழுதினார்:

அல்லாமலும் அவர் வந்து, தூரமாயிருந்த உங்களுக்கும், சமீபமாயிருந்த அவர்களுக்கும், சமாதானத்தைச் சவிசேஷமாக அறிவித்தார். அந்தப்படியே நாம் இருதிறத்தாரும் ஒரே ஆவியினாலே பிதாவினிடத்தில் சேரும் சிலாக்கியத்தை அவர்மூலமாய்ப் பெற்றிருக்கிறோம் (எபேசியர் 2:17, 18).

இயேசு தமது அப்போஸ்தலர்களிடம் (இவ்விடத்தில்) கூறியது ஜெபிப்பதற்கு நமது மிக உயர்வான அழைப்பிதழாக உள்ளது. அவர்கள், பிதாவின் அருகில் அமர்ந்துள்ள இயேசுவின் மூலம் பிதாவினிடம் ஜெபிக்க வேண்டியிருந்தது. இயேசு பிதாவுடன் ஒன்றாக இருப்பதால், மற்றும் அவர் அப்போஸ்தலர்களை அறிந்து அவர்கள் மீது அன்புகூர்ந்ததால், பிதாவானவரும் அவர்களை அறிந்து அவர்கள் மீது அன்புகூர்வார். குமாரன் பிதாவினிடத்தில் இருந்து வந்தவர் என்று அவர்கள் விசுவாசித்து குமாரனுக்கு கீழ்ப்படிந்து இருந்த காரணத்தினால், பிதாவும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களை ஆசீர்வதிப்பார்.

விசுவாசத்தின் வேளை

மூன்றாவதாக இது வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விசுவாசத்தின் வேளையாக இருக்கும். நாம் அவரது வார்த்தைகளை மீண்டுமாக ஆழ்ந்து சிந்திப்போம்:

அந்த நாளில் நீங்கள் என் நாமத்தினாலே வேண்டிக்கொள்வீர்கள். உங்களுக்காகப் பிதாவை நான் கேட்டுக்கொள்வேனென்று உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. நீங்கள் என்னைச் சிநேகித்து, நான் தேவனிடத்திலிருந்து புறப்பட்டுவந்தேனென்று விசுவாசிக்கிறபடியினால் பிதா தாமே உங்களைச் சிநேகிக்கிறார். நான் பிதாவினிடத்திலிருந்து புறப்பட்டு உலகத்திலே வந்தேன்; மறுபடியும் உலகத்தைவிட்டுப் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறேன் என்றார் (16:26-28).

அப்போஸ்தலர்கள், இயேசுவின் தெய்வீகத்துவத்தில் உறுதியான, உறுதிப்படுத்தி நிலையாக்கப்பட்ட விசுவாசத்தை மேம்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இதற்கு முந்திய வேளையில், இயேசு “பிதாவினிடத்தில் இருந்து வந்தார்” என்பதில் ஏதேனும் சந்தேகம் கொண்டிருந்தாலும், இப்போது அவர்கள் அதில் தைரியமான நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இயேசு தமது உயிர்த்தெழுதலைத் தொடர்ந்து, அவர் மரித்தோரில் இருந்து எழுந்திருந்தார் என்பதைப் பிழையற்ற பல வழிகளில் செயல்விளக்கப்படுத்துவார் (நடபடிகள் 1:2, 3). பின்பு அப்போஸ்தலர்கள், உயிர்த்து எழுந்து கிறிஸ்துவுக்கு, எருசலேமிலும், யூதேயாவிலும், சமாரியாவிலும் மற்றும் பூமியின் கடைசி பரியந்தமும் சாட்சிகளாக வேண்டி இருந்தது (நடபடிகள் 1:8). கிறிஸ்தவ யுகத்தின் தொடக்கம் என்பது விசுவாச நிறைவின் காலமாக இருக்கும்.

இயேசுவின் மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவற்றைக் குறித்துத் தேவன் வழங்கிய முழுமையான சாட்சியம், அப்போஸ்தலர்கள் மற்றும் ஏவுதல் பெற்ற பிற மனிதர்கள் ஆகியோரின் ஊழியத்தில் நமக்குக் காணப்படுகிறது. தேவன் தமது குமாரரில் (நாம்) கொண்டிருக்க வேண்டிய விசுவாசத்திற்குச் சாட்சியம் அளிக்கச் செய்யும்படி, தாம் திட்டமிட்டு இருந்த ஒவ்வொரு செயலையும் செய்திருக்கிறார். அவரை விசுவாசிக்க விரும்பும் எவரொருவரும் விசுவாசிக்க முடியும்.

முடிவுரை

மேல்வீட்டில் அந்த இரவில் இயேசு, தமது மரணம், புறக்கணிக்கப்படுதல் மற்றும் பொல்லாங்கு ஆகியவற்றின் நிழலுக்கு அப்பால் கண்ணோக்கி அணுகிக் கொண்டிருந்த ஆசீர்வாதத்தின் ஒளிமிகுந்த நாளைக் காணும்படி தமது அப்போஸ்தலர்களைக் கேட்டுக்கொண்டார். வரவிருந்த வேளையானது புரிந்துகொள்ளாதவின், பிதாவினிடம் சேர வழி ஏற்படுதலின் மற்றும் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட விசுவாசத்தின் வேளையாக இருந்தது. அந்த வேளை வந்தபோது, அதன் ஆசீர்வாதங்கள் அப்போஸ்தலர்களைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருந்த சோதனைகளில் அவர்களை நிலைநிறுத்திற்று. அவர்கள் இந்த வேளையின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்திருந்து அதை உருவாக்க உதவினர். இந்த வேளையைத் தொடர்ந்து வந்த வாழ்வின் போது வாழும் சிலாக்கியத்தை நாம்

கொண்டிருக்கிறோம். நாம் எல்லா மக்களிலும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை, ஏனெனில் நாம் இந்த வேளையின் முழுமைக்குள் அகம் மகிழ்வதற்குத் தேவனுடைய கிருபையால் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளோம்.

“அவர்களை அழைத்து: இயேவின் நாமத்தைக்குறித்து எவ்வளவும் பேசவும் போதிக்கவும் கூடாதென்று அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்கள். பேதுருவும் யோவானும் அவர்களுக்குப் பிரதியுத்தரமாக: தேவனுக்குச் செவிகொடுக்கிறதைப்பார்க்கிலும் உங்களுக்குச் செவிகொடுக்கிறது தேவனுக்கு முன்பாக நியாயமாயிருக்குமோ என்று நீங்களே நிதானித்துப்பாருங்கள். நாங்கள் கண்டவைகளையும் கேட்டவைகளையும் பேசாமலிருக்கக்கூடாதே என்றார்கள்” (நடபடிகள் 4:18-20).